

Китоби Дониёл — Саду чилу якум

Ошкор сохтани аҳамияти набавии бозгашти Папагӣ ва Президенти Ҳаштум

Jeff Pippenger

2024-03-17

Мо ҳоло хусусиятҳои нубуввати он таърихеро бо диққати бисёр наздик мавриди баррасӣ қарор дода истодаем, ки дар он папагӣ ҳамчун сари ҳаштум, яъне аз миёни ҳафт сар, ба тахти замин бозмегардад. Мо ин корро ба ҷо меоварем, то хусусиятҳои нубуввати он таърихеро бодикқат муайян намоем, ки дар он президенти ҳаштум, яъне аз миёни ҳафт президент, ташаккули сурати ҳайвони папагиро ба анҷом мерасонад. Мо баррасии ин ҳақиқатҳоро бо кӯҳи Кармил ва рӯзи зодрузи Ҳиродус оғоз кардаем. Ҳар ду намунаи муқаддас қонуни якшанбеи наздиқояндаро дар Иёлоти Муттаҳида ифода мекунанд, ки он ҳамчунин дар ояти чихилу якуми боби ёздаҳуми Дониёл тасвир ёфтааст.

Вай ҳамчунин ба замини ҷалол дохил хоҳад шуд, ва кишварҳои бисёре сарнагун хоҳанд гардид; аммо инҳо аз дасти вай халос хоҳанд шуд: Адӯм, ва Мӯоб, ва сарварони банӣ-Аммӯн. Дониёл 11:41.

Подшоҳи тақаллубии шимол дар ин оят ба замини ҷалол ворид мешавад. Замини ҷалол дар таърихи Исроили қадим замини Яҳудо буд, ва он ҳамчун замин тасвир мегардид, ки аз шир ва асал ҷорист, ва аз ҳамин сабаб, дар миёни сабабҳои дигар, он ҷалолманд буд. Он ҷалолманд буд, зеро Масех пойтахти он, Ерусалимро, ҳамчун макони маъбади Худ ва шаҳре, ки Ё баргузид, то номи Худро дар он ҷой диҳад, интиҳоб карда буд.

Аз рӯзе ки қавми Худро аз замини Миср берун овардам, аз миёни ҳамаи қабилаҳои Исроил ҳеҷ шаҳреро интиҳоб накардам, то дар он хонае бино шавад, ки номи Ман дар он ҷо бошад; ва ҳеҷ мардеро интиҳоб накардам, то бар қавми Ман Исроил ҳоким бошад. Аммо Уршалимро интиҳоб кардам, то номи Ман дар он ҷо бошад; ва Довудро интиҳоб кардам, то бар қавми Ман Исроил бошад. 2 Вақоенома 6:5, 6

Замини аслии Яҳудо сарзамини ҷалол барои Исроили қадимии ҳақиқӣ буд, ва Иёлоти Муттаҳида сарзамини рӯҳонии Яҳудо, сарзамини ҷалол барои Исроили рӯҳонии замони муосир аст.

«Вақте ки сарзамине, ки Худованд онро ҳамчун паноҳгоҳе барои қавми Худ муҳайё сохта буд, то ки Ёро мувофиқи амри вичдони худ ибодат намоянд, сарзамине, ки бар он дар тӯли солҳои дароз сипари Қудрати Мутлақ густурда шуда буд, сарзамине, ки Худу онро бо инъом кардани амонати дини поки Масех баракат додааст, — вақте ки он сарзамин ба воситаи қонунгузорони худ аз усулҳои протестантизм рӯй гардонад ва бо даст задан ба шарияти Худу ба иртидои румӣ пуштибонӣ диҳад, — он гоҳ кори ниҳони марди гуноҳ ошкор хоҳад шуд». Signs of the Times, June 12, 1893.

Пас аз он ки подшоҳи қалбакии шимол подшоҳи ҷанубро (Иттиҳоди Шӯравии собик) дар ояти ҷиҳилум, дар соли 1989, мағлуб кард, баъдан вай замини шӯҳратмандро (Иёлотӣ Муттаҳида)-ро фатҳ мекунад. Дар ояти ҷилу як калимаи «кишварҳо» калимаи иловашуда мебошад ва комилан дақиқ нест, зеро ҳангоми қонуни якшанбе, он «бисёре», ки сарнагун мешаванд, гурӯҳе аз мардуманд, ки пеш аз расидани қонуни якшанбе фарқи миёни шанбеи рӯзи ҳафтум ва рӯзи офтобро медонистанд.

Тағйир додани шанбе нишона ё тамғаи ҳокимияти калисои Рум аст. Онҳое ки, даъвоҳои аҳкоми чорумро дарк намуда, интиҳоб мекунанд, ки ба ҷои шанбеи ҳақиқӣ шанбеи козибро риоя намоянд, бо ҳамин ба он қуввае эҳтиром мегузоранд, ки танҳо ба воситаи он ҷунин амр дода шудааст. Тамғаи ҳайвон шанбеи папистӣ аст, ки ҷаҳон онро ба ҷои рӯзе, ки Худо таъйин кардааст, пазируфтааст.

«Аммо ҳанӯз вақти гирифтани нишони ҳайвон, ҷунон ки дар нубувват муайян шудааст, нарасидааст. Ҳанӯз вақти имтиҳон наомадааст. Дар ҳар калисо масеҳиёни ҳақиқӣ ҳастанд, аз ҷумла дар ҷамоати католикии Рум низ. Ҳеҷ кас маҳкум карда намешавад, то он даме ки нурро дарёфта бошад ва ўҳдадорӣ аҳкоми чорумро дарк карда бошад. Аммо вақте ки фармон содир гардад, ки шанбеи қалбакиро маҷбуран риоя кунад, ва вақте ки нидои баланди фариштаи сеюм одамонро аз ибодати ҳайвон ва сурати ў хушдор диҳад, он гоҳ хатти ҷудокунанда миёни дурўғин ва ҳақиқӣ ба равшанӣ кашида хоҳад шуд. Он гоҳ онҳое ки ҳанӯз ҳам дар гуноҳкорӣ идома медиҳанд, нишони ҳайвонро бар пешониҳои худ ё бар дастҳои худ хоҳанд гирифт.

«Мо босуръат ба ин давра наздик шуда истодаем. Вақте ки калисоҳои протестантӣ бо ҳокимияти дунявӣ муттаҳид шаванд, то дини козибро дастгирӣ намоянд, дине ки барои муқобилат ба он аҷдодони онҳо саҳттарин таъкиботро таҳаммул карда буданд, он гоҳ шанбеи папавӣ бо ҳокимияти муттаҳидаи калисо ва давлат ҷорӣ карда хоҳад шуд. Осиёи миллӣ ба вучуд хоҳад омад, ки анҷоми он танҳо ҳалокати миллӣ хоҳад буд».

Bible Training School, February 2, 1913.

Синфи «бисёрон», ки дар қонуни якшанбеи ба зудӣ оянда сарнагун мешаванд, ҳамонҳоянд, ки барои нури шанбе масъул доништа хоҳанд шуд, ки он нуре аст, ки барои он замон дода шудааст ва нуқтаи гардиш ва бўҳроне дар таърихи ҳам калисо ва ҳам миллатҳост. Он синф калисои Адвентизми Лоудикия мебошад, ки ба анҷоми саргардонии худ дар биёбони исён расидааст. Дар ҳамон ҷо онҳо барои абад аз даҳони Худованд берун андохта мешаванд. Адвентизми Лоудикия ҳамонҳоянд, ки ба нури фариштаи сеюм даъват шуда буданд, ҳоҳ дар Қодеши аввал дар таърихи соли 1844 то 1863, ё дар Қодеши дувум дар таърихи соли 2001 то қонуни якшанбе.

Ва Ў ба вай гуфт: «Эй дӯст, ҷи гуна ту ба ин ҷо даромадӣ, бе он ки либоси арӯсӣ дошта бошӣ?» Ва ў хомӯш монд. Он гоҳ подшоҳ ба хизматгорон гуфт: «Дасту пойи ўро бибандед, ўро гирифта бибаред ва ба зулмоти беруни биафканед; дар он ҷо гиря ва ғичирроси дандонҳо хоҳад буд». Зеро даъватшудагон бисёранд, аммо баргузидагон каманд. Матто 22:12–14.

Овози фариштаи сеюм, хоҳ дар соли 1844 ва хоҳ дар соли 2001, даъвате ба сӯи тӯй буд. Он «бисёрон», ки дар замони қонуни якшанбе сарнагун карда мешаванд, ҳамон «бисёрон» мебошанд, ки либоси арӯсии адолати Масеҳро рад карданд ва ба ҷои он қисми маҷлиси никоҳи даҳ подшоҳ бо фоҳишаи Рум мегарданд. Барои он никоҳ, инсон метавонад либосҳои худро нигоҳ дорад, зеро ҳамаи он чи барои бардоштани нанги худ лозим доранд, ин аст, ки ба насаби фоҳишае хонда шаванд, ки бар даҳ подшоҳ салтанат меронад.

Ва дар он рӯз ҳафт зан ба як мард ҷанг зада, хоҳанд гуфт: «Нони худро хоҳем хӯрд, ва либоси худро хоҳем пӯшид; фақат бигзор ба номи ту хонда шавем, то нанги мо бардошта шавад». Ишаё 4:1.

Онҳо аз санҷиши нахустини ғизоӣ ноком шуданд, зеро хоҳанд нони худро бихӯранд, ба ҷойи нони осмон. Онҳо аз санҷиши дувум низ ноком шуданд, ки дар он мебоист Худоро ҷалол меоданд ва ҳислати Ҷиро зоҳир месохтанд, аммо ба ҷойи он пӯшидани либосҳои худро интиҳоб карданд. Онҳо аз санҷиши сеюми ҳалқунанда низ ноком шуданд, зеро номи (ҳислати) ҳайвонро зоҳир карданд, чун номи (ҳислати) Масеҳро рад карданро интиҳоб намуданд. Ҳадафе ки Нимруд дар нахустин ёдкарди Бобил шаҳреро (давлатеро) ва бурҷеро (калисоеро) бино кард, ин буд, ки барои худ номи бисозад.

Ва онҳо гуфтанд: «Биёед, барои худ шаҳре ва бурҷе бисозем, ки сараш то ба осмон расад; ва барои худ номи пайдо кунем, мабодо бар рӯи тамоми замин пароканда шавем». Ҳастӣ 11:4.

Ном рамзи ҳислат аст, ва ҳислати нубуввати ҳайвони ҳаштум, ки аз ҷумлаи он ҳафт аст, табиати дугонаи иттиҳоди Калисо (бурҷ) ва Давлат (шаҳр) мебошад. Дар бӯҳрони рӯзҳои охир одамон ба ду синф ҷудо хоҳанд шуд.

«Фақат ду синф буда метавонанд. Ҳар тараф ба таври равшан муҳр зада шудааст: ё бо муҳри Худои зинда, ё бо нишони ҳайвон ё сурати вай. Ҳар як писару духтари Одам ё Масеҳро интиҳоб мекунад, ё Бараббосро, ҳамчун сарвари худ. Ва ҳамаи онҳое ки худро ба ҷониби нофармоён мегузоранд, зери парчами сиёҳи Шайтон меистанд ва ба рад кардан ва таҳқиромез истифода бурдани Масеҳ муттаҳам мешаванд. Онҳо ба он муттаҳам мешаванд, ки қасдан Худованди ҳаёт ва ҷалолро маслӯб мекунанд». Review and Herald, January 30, 1900.

Як гурӯҳ сурати ҳайвонро намоёндагӣ хоҳад кард, ва гурӯҳи дигар сурати Масеҳро намоёндагӣ хоҳад кард. Яке либоси тӯйии Масеҳро дар бар хоҳад дошт, ва гурӯҳи дигар «либоси худ»-ро дар бар хоҳад дошт. Як гурӯҳ ғизои осмониро хоҳад хӯрд, ва гурӯҳи дигар «нони худ»-ро хоҳад хӯрд. Он гурӯҳе ки нони худ меҳӯрад ва либоси худро нигоҳ медорад, «бисёрон»-еро намоёндагӣ мекунад, ки бо овози фариштаи сеюм даъват шудаанд, ва онҳо ҳамон «бисёрон» ҳастанд, ки дар вақти наздикшавандаи қонуни якшанбе сарнагун мешаванд. Кӯшиши онҳо барои раҳо сохтани ҳолати гумшудаи худ, ҳангоме ки ҳислатҳои онҳо дар бӯҳрони қонуни якшанбе ошкор мегарданд, ҳамин умеди козиб аст, ки агар онҳо номи фоҳишаи Румро бипазиранд, ин амал «нанги» онҳоро бартараф хоҳад кард.

Дар он вақт, андаконе ки баргузида шудаанд, чун байрақи саду чилу ҳазор боло бардошта мешаванд; ва он гоҳ дар ояти чилу як гурӯҳи дигаре ҳаст, ки пас аз он аз дасти подшоҳи қалбакии шимол «мегурезанд». Калимаи ибронӣ, ки дар ояти чилу як ба «мегурезанд» тарҷума шудааст, маънои гурехтанро ба тавре дорад, ки гӯё ба сабаби лағжандагӣ бошад; ва таъриф ин андешаро мерасонад, ки гӯё касе поре собунро дар об нигоҳ дорад ва, бинобар лағжандагии собун, он аз дасташ лағжида берун меравад. Унсури асосии таърифи ин калима, ҳангоме ки он дар забони ибронӣ ба кор бурда мешавад, ин аст, ки ҳар он чи мегурезад, чизест, ки пеш аз он гурехтан, зери назорати он чизе буда буд, ки аз он мегурезад.

Дар ояти чиҳилу як, иттиҳоди сегонаи аждаҳо, ҳайвон ва набии козиб ба анҷом мерасад.

«Протестантҳои Иёлотӣ Муттаҳида дар пешсафи он хоҳанд буд, ки дастҳои худро аз болои варта дароз карда, дасти Рӯҳониятгароиро бигиранд; онҳо аз болои ҷарф хоҳанд гузашт, то бо қудрати Рум дастфишорӣ кунанд; ва зери таъсири ин иттиҳоди сегона, ин кишвар дар пайи қадамҳои Рум рафта, ҳуқуқҳои вичдонро поймол хоҳад кард».

«Муборизаи Бузург», 588.

Вақте ки Иёлотӣ Муттаҳидаи Амрико дар қонуни якшанбе бо Созмони Милали Муттаҳид ва бо папагӣ дасти ҳамкорӣ медиҳад, гурӯҳе аз мардум вучуд дорад, ки пештар дар дасти папагӣ буданд ва баъдан аз дасти подшоҳи сохтани шимол «мегурезанд». Он мардум пештар дар ҷанголи қудрати папагӣ нигоҳ дошта мешуданд. Он мардум дар ҷашни зодрузи Ҳиродус ба воситаи Яҳёи Таъмиддиҳанда намояндагӣ мешаванд, ки он вақт дар асорати зиндонҳои Рум буда, мунтазири марг ӯ раҳой буд. Он табақаи мардум, ки дар қонуни якшанбе аз асорати папагӣ мегурезанд, ба воситаи се қабила намояндагӣ мешаванд ва, бинобар ин, таркиби сечанбаи Бобили муосирро рамзӣ месозанд.

Дар ҳамон замон, овози дуҷуми боби ҳаждахуми Ваҳй он мардумро даъват мекунад, ки аз Бобил берун гурезанд, то дар доварҳои вай, ки пас аз он оғоз хоҳанд ёфт, шарик нагарданд. Он овози дуҷум овози Масеҳ аст, аммо он овози саду чилу чор ҳазор нафарро ифода мекунад, ки дар он вақт паёми фариштаи сеюмро бо овози баланд эълон менамоянд. Вақте ки онҳое ки аз даст мегурезанд (рамзи итоат), онҳо аз дасти подшоҳи қалбакии шимол раҳо меёбанд, ва он гоҳ дасти подшоҳи ҳақиқии шимолро меёбанд.

Дар кӯҳи Кармил анбиёи Баал кушта шуданд, ва чун он худои дурӯғини мардона давлатро намояндагӣ мекунад, анбиёи Ашторот Калисоро намояндагӣ мекунанд. Илёс анбиёи Баалро кушт ва ба ин васила анҷоми подшоҳии шашумро мушаххас кард, ҳарчанд дини протестантизми муртад, ки аз ҷониби Саломе намояндагӣ мешавад, ҳанӯз ҳам боқӣ буд. Саломе, яъне протестантизми муртад, ҳамчун Саломе Ҳиродусро фирефта месозад, ва даҳ подшоҳ мувофиқат мекунанд, ки бо сари ҳаштум, ки аз ҷумлаи ҳафт сар буд, ба иттиҳоди Калисо ва Давлат дохил шаванд. Саломе ҳамон касест, ки Ҳиродуси бадфеъли ҳешутаборшикан дар дили худ ба ӯ шахват дорад.

Лекин Ман сизларга айтаманки, ким бир аёлга шахват билан қараса, у билан ўз юрагида аллақачон зино қилган бўлади. Матто 5:28.

Шахвати зинокоронаи Ҳиродус дар дили ӯ чисми онҳоро дар дили вай ба ҳам пайваст, ва аз ин рӯ ӯ бо Саломе як тан гардид.

Бинобар ин, мард падару модари худро тарк намуда, ба зани худ хоҳад пайваст; ва онҳо як тан хоҳанд шуд. Ҳастӣ 2:24.

Дар чашни зодрӯзи Ҳиродус, Ҳиродус ва Саломе муттаҳид шуданд, ва Ҳиродус, ки ба воситаи Аҳъоб намунавор нишон дода шуда буд, сари даҳ подшоҳи мамлакати шимолӣ мебошад. Дар қонуни наздикояндаи якшанбе, салтанати шашуми ҳайвони замин ба поён мерасад, вақте ки шоххое, ки ба як шох табдил ёфта буданд ва иттиҳоди шохҳои Калисо ва Давлатро намояндагӣ мекарданд (сурати ҳайвон), аз ҷониби Илёс кушта мешавад. Сипас Саломе Ҳиродусро мафтун месозад, бо ӯ як мешавад, ва ӯро қонеъ мегардонад, ки нисфи салтанати худро (давлати умумичаҳонӣ) ба модараш (Калисои умумичаҳонӣ) бидиҳад. Он гоҳ Саломе назорати Аҳъоб ва даҳ қабилаи ӯро ба даст гирифтааст, зеро он даҳ подшоҳ ҳама бо якдигар мувофиқанд.

Ва он даҳ шохе ки дидӣ, даҳ подшоҳанд, ки ҳанӯз подшоҳӣ нагирифтаанд; лекин бо ҳайвон як соат қудратро чун подшоҳон хоҳанд гирифт. Инҳо як фикр доранд, ва қудрат ва тавоноии худро ба ҳайвон хоҳанд дод. Ваҳй 17:12, 13.

Он ҳайвони ваҳшиест, ки онҳо қудрат ва нерӯи худро ба вай месупоранд, ҳамон ҳайвони ваҳшиест, ки фоҳиша бар он савор аст. Ҳайвон ҳислати он суратро ифода мекунад, ки он иттиҳоди Калисо ва Давлат аст, дар ҳоле ки зан (Калисо) бар ин муносибат ҳукмронӣ мекунад; зеро ин издивоҷи лотинист, ки дар он насаб — номи зан аст, ва зан бар мард ҳукм меронад, дар исён бар зидди муносибати ҳақиқии издивоҷ.

Ба зан гуфт: «Дарди ту ва ҳомиладории туро бисёр афзун хоҳам кард; бо дард фарзанд хоҳӣ зоид; ва шавқеи ту сӯи шавҳарат хоҳад буд, ва ӯ бар ту ҳукмронӣ хоҳад кард». Ҳастӣ 3:16.

Даҳ подшоҳ ҳамфикр ва ҳамдиланд.

«Ваҳй 17:13–14 иқтибос оварда шудааст. “Инҳо як фикр доранд”. Иттиҳоди умумӣ, ҳамоҳангии бузурги воҳид, иттиҳодияи қувваҳои шайтон ба вучуд хоҳад омад. “Ва қудрат ва нерӯи худро ба ҳайвон хоҳанд дод”. Ҳамин тавр ҳамон қудрати худкома ва фишороваре бар зидди озодии динӣ, озодии ибодат кардани Худо мувофиқи амри вичдон, ошкор мегардад, ҷунонки папагӣ низ дар гузашта онро зоҳир карда буд, вақте ки он касонеро таъқиб менамуд, ки ҷуръат мекарданд аз мутобиқ шудан ба ойинҳо ва маросимҳои динии румгарой сар боз зананд.»

«Дар ҷанге, ки дар рӯзҳои охир бояд бурда шавад, ҳамаи қувваҳои фосиде, ки аз садоқат ба шарияти Яхува рӯй гардондаанд, дар муқобили қавми Худо муттаҳид хоҳанд шуд. Дар ин ҷанг, рӯзи шанбеи аҳкоми чорум нуктаи бузурги баҳс хоҳад буд; зеро дар аҳкоми рӯзи шанбе, Қонунгузори Бузург Худро ҳамчун Офаридгори осмонҳо ва замин муаррифӣ мекунад». The Seventh-day Adventist Bible Commentary, 983.

Даҳ подшоҳ, ки роҳбарашон Аҳъоб, ё Ҳиродус, мебошад, аз ҷониби Саломе — духтари Ҳиродия — фирефта шудаанд. Созмони Милали Муттаҳид, ки дар вақти қонуни якшанбе аз ҷониби Саломе, яъне дини бардурӯғи протестантизми муртад, фирефта мешавад ва ки пештар подшоҳии шашуми пешгӯии Китоби Муқаддас буд, идораи подшоҳии даҳ подшоҳро ба даст мегирад; ҳамаи онҳо мувофиқат мекунанд, ки нисфи подшоҳии худро ба дини католикизм бидиҳанд. Онҳо ин қарорро якдилона қабул мекунанд, зеро ҳамаи подшоҳон аз рақси васвасаангези Саломе фирефта шуданд. Онҳо мувофиқат мекунанд, ки қувваи муттаҳидаи худро ба кори куштани онҳое, ки Юҳаннон Таъмиддиҳандаро намояндагӣ мекунанд, равона созанд.

Ваҳш (Созмони Милали Муттаҳид) аз ҷониби як подшоҳи воломақом (духтари Изобал) идора карда мешавад. Изобал духтари худро раҳнамун сохта буд, то муносибати зинокорона ва хешутаборонабо-ҳаромро бо Ҳиродус ва дигар подшоҳон оғоз намояд, зеро вай модари фоҳишаҳо мебошад. Ё даллоли духтари худ аст. Ҳиродус, Аҳъоб ва Созмони Милали Муттаҳид аз ҷониби пайғамбари козиб, ки Иёлотӣ Муттаҳида мебошад, фирефта шуданд. Иёлотӣ Муттаҳида, вақте ки пайғамбарони Баал кушта шуданд, дигар салтанати шашум намемонад, ва пайғамбарони Астарут (Саломе) фавран ба қудрати ҳокими салтанати ҳафтум табдил меёбанд, зеро он ҷӣ тоза дар Иёлотӣ Муттаҳида анҷом дод, дар ҷаҳон тақрор менамояд.

Ваҳшӣ он подшоҳонанд, ки бо духтари фоҳиша дар муносибатанд, ва фоҳиша он зан аст, ки бар ваҳшӣ ҳукм меронад. Исои Масеҳ анҷоми чизеро бо ибтидои он ба тасвир меорад. Ҳамон гуна ки тасвири ҳашт подшоҳӣ дар боби ҳабаҳуми Ваҳш ҳашт подшоҳии боби дуҷуми Дониёлро ошкор намуд, ваҳшӣ ва зане, ки бар ваҳшӣ савор аст, ҳақиқати дигари нубувватири низ ошкор месозанд, ки бар ин асл асос ёфтааст, ки аввалин намояндаи охириин аст.

Ваҳш боби ҳабаҳум охириин ишора ба салтанатҳои нубуввати Китоби Муқаддас аст, ва бинобар ин тақозо мекунад, ки Дониёл боби дуҷум, ки нахустин ишора ба салтанатҳои нубуввати Китоби Муқаддас мебошад, аз рӯйи зарурати нубувватӣ низ бояд ҳашт салтанатро намояндагӣ кунад, ки аз онҳо салтанати ҳаштум аз ҷумлаи ҳафт буд. Ҳамчунин, довариин он зан ва ҳайвони ваҳшиё, ки ӯ бар он савор аст, дар боби ҳабаҳум, бояд дар нахустин довариин фоҳиша дар соли 1798 низ намояндагӣ ёбад.

Ҷаришта дар оғози боби ҳафтдаҳум ба Юҳанно хабар дод, ки ӯ ҳукми фоҳишаи бузург ва ҳайвонеро, ки вай бар он савор аст, ба ӯ нишон хоҳад дод. Бори аввале ки фоҳиша доварӣ карда шуд, дуруст чунин фаҳмида шудааст, ки он соли 1798 буд, вақте ки папагарӣ захми ҳалокатовари худро гирифт ва замони охир фаро расид. Аммо ҳар гоҳ ки дар таърихи нубувватӣ «замони охир» тасвир мешавад, ҳамеша ду аломати роҳ мавҷуданд, ки бо одамон рамзӣ гардонида шудаанд. Таваллуди Ҳорун ва бародараш Мусо замони охир дар он таърих буд. Он ду аломати роҳ таваллуди Яҳёи Таъмиддиҳандаро намунавор нишон медоданд ва шаш моҳ баъдтар ҷиянаш Исо низ, ба ҳамин тариқ замони охириро барои он таърих муайян мекарданд. Дар поёни асорати ҳафтдасола, ки замони охириро дар соли 1798 намунавор ифода мекунад, Дорёш ва ҷиянаш Куруш ду аломати роҳи замони охир мебошанд. Онҳо

якчо Рейган ва Буши аввалро дар замони охири соли 1989 намунавор ифода мекунанд.

Соли 1798, ки замони охир буд, вакте ки дар таърихи Миллерӣ китоби Дониёл мӯҳркушой шуд, марги нубуввати унсури сиёсии ҳайвони католикиятро муайян кард. Генерали Наполеон Бертйе рост ба Ватикан даромада, попро боздошт кард ва ҳокимияти сиёсии ҳайвони католикиятро ба анҷом расонд. Як сол баъд, дар соли 1799, зане, ки дар тӯли асрҳо бар он ҳайвон савор буд ва бо поп намояндагӣ мешуд, дар асорат мурд. Доварии фоҳиша ҳукмро бар он ҳайвоне низ дар бар мегирад, ки ӯ барои ҳукмронӣ бар миллатҳо ба кор мебурд. Ваҳй, боби ҳабдаҳум, ҳам доварии ҳайвонро муайян мекунад ва ҳам фоҳишаро, ки бар ҳайвон ҳукмронӣ мекунад ва бар он савор аст.

«Ҷаҳон аз тӯфон, ҷанг ва низоъ пур шудааст. Аммо таҳти як сарвар — қудрати папавӣ — мардум барои муқобилат ба Худо дар шахси шоҳидони Ё муттаҳид хоҳанд шуд». Шаҳодатҳо, ҷилди 7, сах. 182.

Сари ҳаштум, ки аз ҷумлаи ҳафт аст, ҳамон қудрати папавист, ки бар он ҳайвон ҳукмронӣ мекунад, ки аз даҳ подшоҳ таркиб ёфтааст ва онҳо аз ҷониби духтари фоҳишае, ки бар ҳайвон савор аст, идора мешаванд. Унсурҳои салтанати ҳаштум, ки аз ҷумлаи ҳафт аст, бояд дар президенти ҳаштум ва охири, ки аз ҷумлаи ҳафт президент аст, дида шаванд, ҳангоме ки сурати ҳайвон дар дохили Иёлотӣ Муттаҳида ташкил меёбад. Иттиҳоди шохҳои муртади ҷумҳуриҳои ва протестантизм бояд «сар»-е дошта бошад, ки бар сурати ҳайвон ҳукмронӣ кунад, ва он ҳоким диктатори ғавқулода хоҳад буд.

Мо ин омӯзишро дар мақолаи навбатӣ идома хоҳем дод.

Суруд ё Забури Ософ. Эй Худо, ҳомӯш мабош; сокит манишин ва ором магард, эй Худо. Зеро инак, душманони Ту ошӯб мебардоранд, ва онҳое ки аз Ту нафрат доранд, сар бардоштаанд. Бар қавми Ту бо ҳила машварат кардаанд, ва бар махфиёни Ту маслиҳат ороштаанд. Гуфтаанд: «Биёед, онҳоро аз миллат будан nobуд созем, то ки номи Исроил дигар ба ёд оварда нашавад». Зеро онҳо якдилона бо ҳам машварат кардаанд; бар зидди Ту иттиҳод бастаанд: хаймаҳои Адӯм ва исмоилиён; Мӯоб ва ҳочариён; Ҷабал ва Аммуън ва Амолек; фалиштиён бо сокинони Сур; Ошур низ бо онҳо ҳамроҳ шудааст: онҳо фарзандони Лутро ёрӣ додаанд. Селоҳ. Забур 83:1–8.